

OPINIONS

Nº 115 - any 2020

Renovar-se o morir

És una frase que s'atribueix al filòsof i escriptor espanyol Miguel de Unamuno (1864 – 1936), que ve a tom per explicar la gran renovació que fa el més gran ocell depredador i carnívor que existeix: l'àguila o àliga (segons el diccionari, les dues denominacions són vàlides).

D'espècies d'àguiles n'hi ha més de seixanta i es troben a qualsevol lloc del món exceptuant l'Antàrtica. Com tots els ocells depredadors, les àguiles posseeixen un bec gran i punxegut per poder arrancar la carn de l'animal que han caçat i disposen de tarsos i arpes poderoses amb les quals agafen les seves preses, las quals, poden doblar el pes d'elles.

Una de les espècies, és l'Àguila Real Americana que pot arribar a pesar 9 kg, a fer 80 cm d'alçada, una amplitud d'ales esteses de 195 cm a 260 cm (en ple vol) i poden assolir una velocitat de 240 km per hora quan volen en picat. Posseeixen també una vista extremadament aguda que els permet visualitzar preses a distància a causa de dos punts focals en els seus ulls: un per mirar de front i un altre de costat. També cal destacar els seus vols rasants per caçar al vol en la seva zona de cacera que és molt extensa.

Escullen una parella per a tota la vida i, construeixen els nius un cop a l'any amb branques gruixudes al dessota i més fines al damunt en zones àrides, roques escarpades o penya-segats, procurant no siguin accessibles als humans.

Des de l'antiguitat, aquest ocell ha estat relacionat amb el valor i la força a causa del seu aspecte altiu, la majestuosa elegància, la velocitat en el vol i la inaccessibilitat als seus nius.

En cultures natives americanes, l'àguila, ha estat una missatgera entre els déus i els humans i en la mitologia grega i romana es convertí en un símbol militar. Quan una legió es posava en marxa, un soldat anava al davant amb un estendard que contenia el dibuix d'aquest ocell. També l'utilitzà l'Imperi Bizantí, que en aquest cas, era bicèfala: un cap representava l'Imperi caigut i l'altra el constituït de nou.

Carlemany, Napoleó, i la casa d'Hamburg la feren servir en el seu escut d'armes, i, en l'actualitat, és present en banderes de països com: Alemanya, Mèxic i Albània entre altres i es troba representada en l'heràldica mundial. Pel que fa a la religió cristiana simbolitza a l'Evangelista Sant Joan.

Com ocell posseeix una gran longevitat doncs poden viure fins al voltant dels setanta anys. No obstant, a la meitat de la seva vida, les ungles són tan llargues i febles que no aconsegueix agafar a les preses de les quals s'alimenta. El seu bec allargat i punxegut comença a corbar-se cap al pit perillosament i les ales han perdut flexibilitat, dificultant-li el vol, fins a quasi fer-lo impossible.

En arribar aquest moment té dues alternatives: acceptar que el temps vagi passant fins a morir o enfrontar el dolorós procés de renovació que durarà cent cinquanta dies.

En el cas d'escollir la segona opció, haurà de fer un gran esforç per volar a la muntanya més alta i refugiar-se en el forat d'una roca on no li calgui volar. Vençut aquest primer desafiament, començarà dia rere dia, a colpejar amb el seu bec la roca on s'ha aixoplugat, fins a aconseguir desprendre's d'ell per complet.

Després d'aquest gran i dolorós sacrifici i, seguint el procés de renovació, esperarà pacientment que el seu bec reneixi novament i, amb el nou bec, arrancarà totes les ungles de les seves urpes, ja inservibles, per deixar créixer unes de noves i, romandrà quieta, a què vagin adquirint suficient força per anar arrencant totes les seves plomes velles.

Passats els cinc mesos de tant patiment, l'àguila ja està llesta per a viure la segona part de la seva vida i, renovada, alçarà, amb una gran empenta, el tan esperat vol.

Una reflexió personal:

La història de les àguiles i els homes és molt semblant, doncs, al llarg de la vida, ens trobem en situacions en què hem de decidir quedar-nos quiets i deixar-nos portar per les circumstàncies, o fer una renovació total encara que costi un sacrifici.

Cert és que no és fàcil desprendre'ns per complet de prejudicis, vicis, tradicions, amors... i deixar enrere desencisos i fracassos per començar de nou, però, només per la satisfacció que dóna fer una renovació, val la pena intentar-ho encara que, després, la realitat no sigui tan satisfactòria com l'havíem imaginat.

L'univers es renova contínuament: les estacions de l'any van i vénen. Les flors brollen, floreixen, moren i tornen a florir. El sol surt i en arribar la nit s'amaga per tornar a sortir l'endemà. La lluna cada set dies canvia de forma. Les marees puguen i baixen... i jo em pregunto: si hi ha tanta renovació a l'univers ¿per què nosaltres (que en formem part) no hem d'emprendre, quan convé, un procés de renovació?

Siguin quines siguin les circumstàncies que ens envolten i encara que "pintin bastos", tots tenim capacitat i motius per superar obstacles, adversitats i renovar-nos. Una altra cosa és, que per condicionants, no tinguem ànims per fer-ho.

En el decurs de la vida sempre hi ha hagut algú que ens ha humiliat, menyspreat, que abusant de la nostra bona fe ens ha tractat amb sarcasme i superioritat com si fóssim cucs als quals se'ls pot esclafar, i, malgrat que en aquell moment ens ha bullit la sang amb ganes de donar un bon mastegot o dir un impropri a qui ha gosat fer-ho, ens hem abstenut de deixar anar l'enuig que sentíem per prudència o per no ocasionar un daltabaix.

¡Amb quina satisfacció ens haguéssim quedat deixant-nos portar en aquell moment pel que sentíem, i, com inici d'una renovació alçar el vol deixant enrere tanta maledicència!

Deia el filòsof alemany del segle XIX Friedrich Nietzsche "*Qui té un per què viure, pot suportar gairebé qualsevol com*". El "*per què*" pot ser una mascota un somni o qualsevol altra cosa que ens dóna un motiu per a viure sense mirar el "*com*". Però, si el "*per què*" no val la pena ben segur ha arribat el moment de deixar el "*com*" i fer una renovació.

Cloenda

Amb aquest escrit vull fer palès la meua admiració cap a metges, infermeres i persones solidàries que, amb la seva actuació responsable i sacrificada, han portat consol a tantes persones afectades pel COVID-19, però, no m'oblido del personal (sovint ignorat) que s'han dedicat i es dediquen als serveis funeraris, a la neteja i a quins recullen i descarreguen les tones de residus infectats que ocasiona el maleït virus. Sense ells, el desastre produït per la pandèmia hauria estat de conseqüències catastròfiques.

També són dignes de menció les persones i associacions que sense fer esclafits, reparteixen milers de menjars a quins s'han quedat sense treball ni diners per comprar el més bàsic i poder satisfer les ànsies del seu estómac i el de les persones amb les quals conviuen.

Pel que fa als polítics, ens estan donat la sensació que no saben on van, que parlen perquè ho han de fer però, plens d'incerteses. S'estan lliurant dades que no són reals respecte a contagis i morts, i, malgrat ens diuen que hi ha de tot, encara falta molt material per fer les proves pertinents a la població en general i sobretot a la considerada d'alt risc.

Fa pocs dies el BOE (Butlletí oficial de l'Estat) publicà l'aprovació de l'augment de sou per als membres del Congrés dels Diputats espanyols i la compra de material bèl·lic amb un valor de milers de milions d'euros.

Segons ha informat el diari "El país", a part de la compra que es va fer no fa gaire de material bèl·lic, en el 2021, ha d'estar operatiu un nou sistema integrat per 24 avions, quatre simuladors, un sistema assistit per ordinador i un paquet logístic.

El representant del Ministeri de Defensa en una d'aquestes rodes de premsa que es fan digué: que tot aquest armament es necessita per defensar Espanya de possibles enemics i que, l'exèrcit ha de tenir les millors armes i equipament individual per aconseguir-ho.

En sentir-lo, la meua indignació sobrepassà a qualsevol altre sentiment i em ve al cap una publicació el 2016 pel diari "Público" en què es feia pública la conversa mantinguda per Jorge Fernández Díaz ministre de l'Interior en funcions i cap de llista del PP al Congrés per Barcelona, amb Daniel Alfonso, anomenat el 2011 Director de l'oficina Antifrau catalana i destituït el 2016 per haver cobrat indegudament 70.000 € i, a més, 468.122 € com a previsió de despeses. Una conversa en la qual referint-se a Catalunya es digué: "Les hemos destrozado el sistema sanitario para atacar el independentismo".

Doncs sí, ho van aconseguir. En aquest moment els hospitals estan saturats i el personal mèdic està sobrepassat i al límit de les seves forces per haver de treballar sense descans dia i nit en condicions deplorables per falta de previsió i de recursos.

L'Euro zona obliga a destinar el 20% del pressupost global del govern a sanitat per possibles imprevistos. ¿On han anat a parar aquests diners?

Si seguim criticant còmodament des del sofà de casa i no fem una renovació personal i obliguem als governants a què també la facin; a no trigar, ens podem trobar amb "pandèmies" pitjors que la que estem vivint.

¿Ho farem...? El temps serà el notari que donarà fe de la nostra covardia o de la nostra valentia.

Maria Mercè Usón